

GENTLEMEN

Patricia Jozef bij De Geus

Glorie

Patricia Jozef

Gentlemen

DE GEUS

De auteur ontving voor het schrijven van deze roman een
werkbeurs van Literatuur Vlaanderen

© Patricia Jozef, 2024

Omslagontwerp Rouwhorst+Van Roon

Omslagbeeld © Patricia Jozef

Typografie binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 445 4147 2

NUR 301

Opgedragen aan de liefde in al haar wonderlijke vormen

Want dat ik van je heb gehouden, dat staat vast.

De rest niet – of je bestond

– Eva Gerlach

Wat is er nu dommer dan een verliefde?

– Roland Barthes

INHOUD

DEEL I – Ik wou dat ik een man was	11
DEEL II – Het leven is elders: Le Hameau de la rène	67
DEEL III – Leid ons in bekoring	161
DEEL IV – Zachte mannen	345

DEEL I

Ik wou dat ik een man was

DANNY DUS

*H*allo Olivia. Nog één dag verwijderd, en de spanning is eraf. Ik wilde u nog vragen of u rookt? Zodat ik mij kan aanpassen he.

In de mail vraagt hij ook hoe laat ze er gaat zijn aub, en hij laat weten dat ze haar wagen in de ondergrondse parking kan zetten.

Mag ik u vragen om gewoon uzelf te zijn. Zodat ge u het best op u gemak voelt. Ik zelf ga ook zijn wie ik altijd ben, en zeker niet de man in een maatpak. Lol... Groetjes en tot vrijdag. Danny.

's Nachts, in de donkere slaapkamer, komen de spoken, en licht een NEE hel op.

Wat als hij iets in haar drankje doet? Wat als hij haar bont en blauw slaat?

Ten minste iemand inlichten. Maar wie o wie beschouwt dit niet als raar, afwijkend, misschien verraad? Een dienst kopen is geen overspel, toch?

Is het erg om een keer een pak vette frieten met mayonaise te eten als je gek wordt van een streng dieet? Als je daarna weer een eind verder kan.

Ze wordt heen en weer geslingerd. Nee. Het is een slecht idee. Of ja.

Een professioneel bureau had ook gekund. Veiligheid gegarandeerd, maar ondubbelzinnig een zakelijke overeenkomst. Je koopt iets, staat in een lijst, een klantenbestand. In een kantoor giet iemand jouw genot in tabellen en een jaarafrekening. Aan een modern lichtgrijs bureaumeubel met desktop zit een vrouw die met functionele doelmatigheid een van haar mannen op je afstuurt en achteraf polst of alles naar wens en tevredenheid ging.

In de balk van de website die ze eerder bezocht, staat een blokje, een vierkante doos. Een cadeautje of een bouw pakket om de ideale man samen te stellen? De eerste pagina toont zes zwart-witfoto's, portretten in ongeveer dezelfde stijl.

Stuk voor stuk staan ze onbevreesd, zelfverzekerd voor de camera en doen aan fotomodellen denken: keurig gekapt, stevig voorhoofd, een vierkant gebeeldhouwde kaak, een getraind bovenlichaam, gladde huid met een levende ader en een borst die ze waarschijnlijk kunnen laten wippen bij het opspannen van hun armspieren.

Bestaan deze mannen echt? Vlekkeloos in hun onberispelijke kleding, gaaf wit gebit, groot horloge. Of is het knippen-plakwerk?

Bij verder doorklikken verschijnen er andere exemplaren, die iets gewoner zijn, met minder spiervertoon, iets gekreukter.

De zichtbare band van een onderbroek schijnt een standaard troef, kleine Calvin is erg populair.

Ze etaleren allemaal een zweem van zwijgzaamheid. Al

wordt er in de reviews gesproken over geanimeerde avonden en veel plezier.

Een lijst aan persoonlijke gegevens geeft info over lengte en gewicht, kleur haar en ogen, opleiding en interesses, roken of niet en culinaire voorkeuren. Want mocht je Maurice uit Rotterdam boeken om mee te gaan dineren, dan weet je dat hij alles lust, behalve vis. Kenzo houdt dan weer erg van Italiaans en chocola.

Het merendeel is L tot XL geschapen, een enkeling geeft zichzelf een bescheiden M.

De prijzen zijn om van achterover te vallen. Nick, Jack, Marcus, Rick, Max, Mike, Lars. Allen vragen ze vijfhonderd, zeshonderd en meer voor twee uren. Voor elk uur extra komt er honderdvijftig of tweehonderd euro bij. Minstens. Plus reiskosten. En hotel.

Je kan wel eenmalig kosteloos appen met een man naar keuze.

Er zijn nog andere mogelijkheden. Voor een uur intieme date betaal je driehonderd euro. Eén uur, waarin het moet gebeuren.

Wie geen seksuele behoeften heeft koopt een pakket Luisterend oor. Een avond lachen, praten en lichte aanrakingen. Uit de lijst: lichte aanrakingen. Het uitgebreide pakket is er al vanaf achthonderd euro. Niet haasten kost dus achthonderd. En 20% korting bij de volgende uren. Iemand aan het bureau zit daar met een rekenmachine.

Het wekt weinig behoefte om ook maar een van deze mannen te leren kennen. Wil ze met zo'n spiermassa het

bed delen? Een bewegend klomp manvlees.

Terwijl gewone mannen zo mooi kunnen zijn in hun onvolmaaktheid, en dat meestal zonder besef van hun schoonheid. Maar die staan hier niet te koop.

Tijdens het surfen verschenen ook ongevraagde beelden, aan de rand van het scherm, van vrouwen. Niet vulgair, maar zacht in lingerie. Uitdagende poses en pikante stukjes stof. Nooit onverhuld vlezig en afstotelijk. Dromerig, vaak mooi en aantrekkelijk.

Een man heeft makkelijk kiezen met welk van deze zachte schepsels hij zijn opwinding wil delen. Overal zijn er vrouwen die hun wellustige borsten, hun geheime diepte en hun eeuwige zachtheid aanbieden.

Danny had een eigen profiel. Net voor ze ontmoedigd wilde afsluiten, had ze zijn foto gezien. Een gewone man met een hoofd en een gezicht. Met gekruiste armen poseerde hij alsof hij er plezier in had. Niet geil, niet te serieus. Sympathiek. En betaalbaar. Op zijn profiel vertelde hij hoe vrienden en familie hem beschreven: zorgzaam, eerlijk, spontaan en speels. Verder stond er een basis aan informatie:

Eén meter vijfenzeventig.

Geschoren: ja.

Beffen: ja.

Een Hotmailadres.

Aanvankelijk had ze een mail gestuurd om te kijken wat er zou gebeuren. Een ongevaarlijk spel. Hij had al snel geantwoord. Er waren een paar mails heen en weer gegaan.

En plots stelde hij een locatie en een uur voor.

Ik wil op de eerste plaats een leuk gezelschap zijn, en de rest bepaal jij zelf. Ik wil gewoon iemand anders voor u zijn, en op elk gebied u wensen vervullen, en op de eerste plaats u gedachten van het dagelijks leven doen vergeten. Groetjes Danny.

Ze had Danny niet bedankt omdat hij haar gedachten van het dagelijkse leven wilde doen vergeten. Ze had hem voor iets anders nodig.

Zijn laatste mail kwam van een mailadres met twee achternamen. Dat was een afknapper. Een beetje googelen toonde een foto op een openbaar Facebookprofiel. De vrouw van Danny leek modern en gezond optimistisch. Ze poseerden samen met zonnebril, in vrijetijdskledij, op een vakantiebestemming.

Bespraken ze samen de mails en de vrouwen? Was het een aanvulling op hun spaarpotje? Droeg de klant bij aan een nieuwe koelkast?

Tegelijk was het ook een geruststelling. Een freak zou een gezamenlijk mailadres niet delen.

Danny dus, vrijdag.

De stad is Mariekes goeie vriend. Zo eentje die je veel ruimte geeft, je niet belemmert of omsluit met verwachtingen. De stad leeft gewoon naast jou door, maar is er ook wanneer je hem nodig hebt.

Op de dagelijkse fietsroute laveert ze op haar fiets voorzichtig tussen de tramsporen door en doet de oefening die haar geliefde haar heeft gevraagd te doen. Wat ruikt ze? Geen groen. Wel gebakkenuitjeslucht met look uit een roostertje, een flard tweetakt en smoezelige lucht. Het oude stadscentrum als een onverluchte kamer. Dat de herfst is begonnen ruik je niet, maar zie je aan de nieuwe collectie winterjassen in de etalages. Op weg naar de vzw Urban Life, waar ze werkt, een rij bomen. En de zieltogende struik op het pleintje, waaronder altijd wel een platgetrapt blikje of papiertje ligt.

Haar geliefde is geen stadsmens. Is hij nooit geweest. Hij droomt over een ver en ander leven, vraagt zich af hoe dat zou zijn, op het platteland bijvoorbeeld. 'Hier,' zegt hij, 'gaan we op een terras zitten zodra het lente wordt, terwijl daar zaden openbarsten en alles begint te groeien en te bloeien.' Zijn exposé gaat verder over zonnebrillen, die volgens hem nergens anders zoveel worden gedragen als in de stad. Om af te schermen tegen het teveel, een filter tegen lelijkheid.

We moeten naar boven kijken, door die geul die straat heet, om de lucht te kunnen zien. Hij zegt dat er onder stenen en asfalt geen natuurlijk leven is behalve dat van de mieren, die de stad ondermijnen door een netwerk van kilometers gangen. ‘Is een vacuüm geasfalteerde stad dan iets om van te houden?’

Ja, zij houdt van dit vergiftigd stuk land, de stad. Mariekes wortels liggen hier. Geboren op dorre, zure, harde bodem en geworpen op de stenen.

Dit is de plaats waar zij elkaar hebben leren kennen. Veertien waren ze, op het college. Marieke en Vik, Cookie en Donut, binnenkort een kwarteeuw samen. Ze hebben elkaar gevonden en nooit meer losgelaten.

De gerenoveerde klokkentoren van het districtshuis gooit klanken in de lucht, over het plein. Gebolder van autobanden op kasseien. De sirene van een politieauto verstrengelt zich met het spel van de beiaard. Vaste muziekpartners in een polyfonisch stuk. Meerdere stemmen uit verschillende registers. Zo is de stad. Een plek waar vreemden samenkomen.

De geur van gemalen bonen in de koffiebar, melkschuim, gedempt gebabbel, opengeklapte laptops. Onbekenden bij elkaar.

Het voelt goed om onderdeel te zijn van dit complexe samenspel. Het geeft bewegingsruimte, vrijheid, oneindig veel mogelijkheden.

Allemaal samen, en toch alleen.

‘Tachtig per uur. Je zou de deuren van hun sportbakken moeten dichtlassen, met hen erin.’

Vik gooit groenteballetjes in hete olie. Sinds hij in de natuurwinkel werkt en ze hun levensmiddelen bijna uitsluitend daarvandaan halen, kreeg hun keuken een ander aroma, kruidiger.

Ze deelt zijn woede over auto’s. Jonge kinderen op de fiets die elke dag rakelings worden langsgereden door optrekende moordmachines, laag gemonteerde, getunedede sportbakken. Het is wachten op het eerste kind dat de lucht in wordt gekatapulteerd.

Ze slaat haar armen om hem. ‘Mijn lieve activist, tijd om een daad te stellen.’ Het meest vertrouwde lichaam ter wereld. Ze kent hem nu al langer wel dan niet.

Vrijdag gaan ze met de Fietzersbond nog een keer actie voeren, vertelt hij. ‘Doe je mee?’

‘Vrijdag,’ zegt ze, ‘heb ik een afspraak.’

Op tafel staan vier lege glazen. En er ligt een grote papieren zak met kleren op de stoel. Marieke heeft het vermoeden dat haar schoonmoeder hier was, maar zegt er niets van.

In de gang legt ze de helmen op het schoenenrekje, wurmt zich langs de fietsen van de tweeling naar de trap. Wanneer de meisjes de kap van hun jas over hun helm trekken, lijken ze van achteren gezien op ruimtemannetjes. Hasse en Lotte.

Uit de badkamer is zacht gespat van water te horen, en gehinnik van paarden.

‘En jij was een verdrietig kind, want jij kreeg geen koeken. En ik was een gelukkig kind, want ik kreeg een paard van Mamino.’

De dagelijkse dingen en de dromen worden in hun spel verenigd tot een verhaal.

De verraste kreet van haar dochters bij het zien van hun moeder. Alsof die niet elke dag opnieuw verschijnt na het werk.

Ondanks het besef van verspilling laat ze opnieuw wat warm water in het bad lopen.

Lotte kreunt.

‘Te warm?’

‘Nee, heerlijk aan mijn spleetje.’

Dus laat ze er nog wat extra warm water bij lopen en roert dat in de richting van de geopende beentjes.

‘Mamino was dus hier.’

De kinderen beginnen gretig te vertellen over wonen tussen de paarden. Ze herkent direct de taal van haar schoonmoeder. Ze hebben het over de plezierige school die daar is, waar ze naartoe kunnen gaan als ze daar gaan wonen.

‘Daar?’

‘Bij Mamino.’

Er loopt een rilling langs Mariekes rug.

Waarom hun ouders geen smartphone hebben, zeurt Hasse. Het verlangen naar een smartphone heeft zulke grote proporties aangenomen dat het Viks overtuiging alleen maar heeft versterkt. Zo’n ding komt niet in huis.

‘Dus geen telefoon,’ reageert Lotte op de zucht van haar moeder.

‘En ook geen paard. Kom nu maar uit bad.’

Na het eten zegt Vik: ‘1137.’

‘Onze elektriciteitsrekening.’

‘Fout.’

‘Vier vliegtuigtickets naar een warm land.’

‘Zot.’

Het is een spelletje: vanuit het niks zegt de ene een getal, de andere moet raden waarover dit gaat. Voor Vik zijn getallen opwindend.

‘Het aantal gewonde fietsers in één jaar, hier in onze stad.’

Zijn hart, zijn zenuwen zullen op een dag knappen door het getoeter naast zijn oor. Om het nog maar niet te hebben over kankers die door de vervuilde lucht naar binnen dringen, bij hen, bij de kinderen, en gaan nestelen en woekeren.

‘Het is hier één grote schreeuw om aandacht, die geen pauze kent.’

Hij vertelt over de rit door de stad, dat hij probeerde weg te kijken, maar dat het geen zin had, want links hing een bewegend reclamepaneel en rechts was er een drukke koffiebar, boven cirkelde de stadsheli en overal verlichting, verlichting, verlichting en flyers van het een of ander niet te missen evenement. En terwijl hij dat alles probeerde te negeren, mocht zijn wiel niet in de tramsporen terechtkomen. ‘Want dat zou weleens het einde kunnen betekenen, op een

fietsstrook die hier onbeschaamd “moordstrookje” wordt genoemd.’

Zo gaat hij nog even door. Nooit zeurderig, nooit agressief. Ze begrijpt hem. Ze wil hem steunen. Maar hoe? De stad achterlaten? Waar zouden ze hun voeten neerzetten? Hoe ziet het leven er daar uit?

‘Op twintig kilometer van de stad kan je ook al in het groen zitten.’

Dat is een nieuwe overtuiging. Welke stem spreekt hier?

‘Mamsie is bereid om alle kosten op zich te nemen voor een nieuwbouw, energiezuinig, ecologisch als we willen, voor ons.’

Er volgt een stilte. ‘Voor ons?’

‘Voor ons allemaal samen,’ antwoordt hij. ‘Een kangoeroewoning.’

De stem achter deze stem is gewiekst.

Een collega had Marieke eens een filmpje op sociale media laten zien. Een man kreeg drie moeilijke dilemma’s voorgeschoteld. De interviewer begon het eerste voor te lezen: ‘Je mag kiezen: A betekent dat je schoonmoeder naast je deur woont. B betekent...’

‘B,’ zei de man snel.

De meeste moeders zijn niet te onderscheiden van andere banale mensen. Tot het over je eigen moeder gaat.

Buikspreekster Mamino had zich al te opzichtig getoond. Is er nog nooit een kangoeroejong gestikt in een buidel? Moet niet elk jonkie zijn moeder ooit verlaten? Op eigen benen gaan staan?

Marieke begint Mamino's papieren zak met Max Mara-look uit te pakken. Twee truien, in redelijk goede staat. Wol houdt doorgaans de geur vast van de drager. Een broek met een plooi. Een lange zomerrok, een jurk met een tijgerprint. Goeie kwaliteit, daaraan kan het niet liggen, maar het is wat mensen kopen in een overmoedige stemming om stouter door het leven te gaan, meestal van korte duur. Een miskoop, deze jurk. Marieke houdt de tijgerjurk apart voor de verkleedkoffer van de kinderen.

Jurken draagt ze nooit. Zilverensandalen, ook weg. Pumps. Onuitgesproken boodschappen van haar schoonmoeder, die zich een vrouwelijkere schoondochter had gewenst.

Marieke draagt enkel Teva-sandalen of sneakers.

Verder bevat de zak nog een mantelpakje van grof geweven stof. Een rode bloes. Stuk voor stuk dure stukken. Ze steekt alles in haar fietstassen. Morgen langs de kringloopwinkel.

Blijkbaar is het gemakkelijker om afstand te doen van dure kleren wanneer je beslist wie ze verder moet dragen. Het probleem van overvloed, schuldgevoelens en verspilling is daarmee verplaatst.

Elke avond in bed nemen Marieke en Vik hun dag door. Ze delen de kleine zorgen, terloopse of grote gedachten.

'Maar we hebben het toch goed samen?' Het is goed zo, Donut, toch?

'Laat het rusten,' zegt Vik. 'Het was maar een idee. We hoeven niet weg. Het is al genoeg om de overweging met

jou te kunnen delen. Hier weggaan zou destabiliseren, jou, de kinderen, mij ook trouwens. En jij bent een plantje dat gevoed wordt door stadsprikkels.'

Hij draait zich in zijn deken, als een worst, met zijn rug naar haar toe. Die twee aparte dekbedden vond zij nooit een goed idee. Vik wel. 'Ik heb mijn uren slaap nodig,' zei hij telkens wanneer haar handen een weg zochten van haar lichaam naar het zijne.

Hij zal rap in slaap vallen. Zij niet. In het donker zullen de vragen blind over elkaar heen tuimelen. In het donker is er geen richting.

Is het goed zo? Hoe weet je dat? En hoe weet je of je de juiste keuzes maakt in een leven? Hoeveel keuzes kun je nog maken wanneer alles al in één richting stroomt?